

De GESCHIEDENIS van de WERELD

TEKST VAN J. SCHOONJANS

GEILLUSTREERD DOOR F. FUNCKEN

PSAROE IS DOOD

MISSCHIEEN heb je wel eens een begrafenis bijgewoond. De dag van de begrafenis komen familie, vrienden, kennissen en burens van de afgestorvene naar het huis van deze laatste om in de rouwkapel het stoffelijk overschot te groeten en om er te bidden. Men voert de overledene naar de kerk, waar de dodenmis wordt opgedragen, en van daar processiegewijs naar het kerkhof. In het Oude Egypte was de begrafenisceremonie heel wat ingewikkelder.

1. — HET GEHEIM VAN DE GODEN

ANI weende lang, toen hij zag dat Psaroe dood was. Maar hij wist dat het « andere ik » van Psaroe, zijn ziel of « ka », nog leefde en zó lang zou leven als het lichaam van Psaroe kon bewaard blijven. Het lijk van Psaroe zou daarom gebalsemd worden, en dit met zoveel zorg dat het eeuwig zou blijven bestaan. Hij wist dat de kunst van het mummificeren door de goden zelf was uitgevonden. Horus en de godin Isis hadden immers Osiris gebalsemd, en naar dit voorbeeld balsemden men al de Egyptenaren. Dus ook de vader van Ani...

2. — EEN DELICATE OPERATIE

EEN specialist boorde in het linker neusgat van Psaroe en trok in een ommezien de hersens uit het hoofd. Een andere sneed de buik van de dode open en vluchtte onmiddellijk, want dat was heiligschennis. Het was een derde specialist, die al de ingewanden uit het lijk haalde. Vervolgens werd dit gedurende 70 dagen in een natronbad gelegd. Na deze behandeling zag de huid van de dode er uit als perkament. Het werd nu opgestopt met aromatische poeders, fijn linnen en zagemeel. Om lijken te mummificeren moest men anatomist en scheikundige zijn.

3. — DE MUMMIE IS KLAAR

KILOMETERS fijn linnen windels, gedrenkt in het sap van magische kruiden waren nodig om het lichaam van Psaroe volgens alle regels der kunst in te busselen. Wanneer dit klaar was, kleepte men de dode in fijn linnen kleren, hechte op zijn borst een scarabee in groen jaspis en de tekst uit een heilig boek. Nu was de uitrusting volledig. Gedurende die tijd hadden knappe timmerlui voor Psaroe drie kisten gemaakt, die de vorm van zijn lichaam hadden.

4. — DE SARCOPHAAG

DE ene kist werd in de andere gelegd en de buitenste heette men sarcophaag. Deze ziet er uit als een standbeeld, kan recht staan en het gelaat dat er op gebeeldhouwd is, is dit van de afgestorvene. De sarcophaag van Psaroe was werkelijk prachtig. Twee keer per dag verenigde de familie zich om deze sarcophaag. De mannen scheerden zich niet meer, de vrouwen kamden hun haar niet, en allen weenden in koor. Ani kon echter niet meer wenen.

5. — DE SCHAT VAN PSAROE

IJEDERE dag werden nieuwe en prachtige voorwerpen rond de sarcophaag gelegd. Deze voorwerpen waren nodig, opdat Psaroe zich in het ander leven niet zou vervelen. Er waren tafels, stoelen, zetels, kleren, pruiken, halssnoeren, armbanden, een zonneschip, wapens, spelen, een hele bibliotheek, en dan vanzelfsprekend ook de instrumenten of het gerief dat hij nodig had om zijn beroep uit te oefenen: zijn schrijfgierief, evenals inkttabletten. « Moest ik sterven, dacht Ani, men zou mij begraven met mijn wiskunde!... »

(Wordt voortgezet.)